

N:o 9.

Ank. till Riksd. Kansli den 4 Febr. 1886, kl. 1 e. m.

*Lag-Utskottets Utlåtande i anledning af Kongl. Maj:ts proposition
med förslag till lag angående förändrad lydelse af 22
kap. 21 § Strafflagen.*

Kongl. Maj:t har under den 22 sistlidne Januari till Riksdagen af-
låtit en så lydande proposition (N:o 18):

»Sedan Riksdagen i underdånig skrifvelse den 2 Juni 1883 anhållit,
att Kongl. Maj:t tacktes antingen medelst ändringar eller tillägg uti gäl-
lande helsovårdsstadga eller genom särskild författning meddela sådana
bestämmelser rörande handeln med födoämnen och dryckesvaror samt deras
beredning till afsalu, att deröfver en verksammare kontroll än nu vore
möjlig, måtte kunna i helsovårdens intresse af vederbörande myndigheter
utöfvas, samt med anledning häraf inom Justitiedepartementet utarbetats
förslag till lag angående förändrad lydelse af 22 kap. 21 § Strafflagen,
hvilket förslag undergått grundlagsenlig granskning i Högsta Domstolen,
vill Kongl. Maj:t, som den 6 November 1885 utfärdat kungörelse angående
förändrad lydelse af §§ 15, 22 och 29 i helsovårdsstadgan för riket den
25 September 1874, härigenom, med bifogande af de i Statsrådet och

Bih. till Riksd. Prot. 1886. 7 Saml. 3 Häft.

Högsta Domstolen i ärendet förda protokoll, jemlikt 87 § Regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga följande

Förslag

till Lag, angående förändrad lydelse af 22 kap. 21 § Strafflagen.

Häri genom förordnas, att 22 kap. 21 § Strafflagen skall erhålla följande förändrade lydelse:

Brott, som i 2 § 5 mom., 8 § 1 mom., 11 och 12 §§, 13 § 1 mom., 14, 19 och 20 §§ omförmälas, må ej åtalas af annan än målsegande; ej heller brott, hvarom i 5 § 3 mom. förmäles, der det ej skett i kronans magasin, vid in- och utlastning å fartyg, eller i öppna bodar eller magasin, der handel och rörelse idkas. Brott, hvarom i 13 § 2 mom. sägs, må ej åtalas af annan än målsegande, der ej någon vid försäljning eller annan föryttring af lifsmedel afyttrat ondt för godt, mängdt för omängdt eller det, hvaruti han vetat fel vara, utan att sådant uppenbara.

Brott, som i 10 § sägs, må ej åtalas af annan än den, som brefvet afsändt eller till hvilken det skrifvet är, eller af den, som eger, i vård hafver eller emottaga skulle det, som eljest brutet eller öppnadt blifvit.

Brott, som i 8 § 2 och 3 mom. omförmälas, må ej af allmän åklagare åtalas, der ej förty återgång af fästning eller giftermål blifvit sökt eller, i fall fästning eller giftermål ej skett, målsegande brottet till åtal angifvit.»

Denna proposition har af Kamrarne blifvit öfverlemnad till handläggning af Lag-Utskottet.

Af en jämförelse med §:ns nuvarande lydelse framgår, att med den föreslagna förändringen afses att medgifva allmän åklagare rätt att föra talan om ansvar i de fall, då någon vid försäljning eller annan föryttring af lifsmedel afyttrat ondt för godt, mängdt för omängdt eller det, hvaruti han vetat fel vara, utan att sådant uppenbara; och får Utskottet med hänvisning till de skäl, hvilka andragits ej mindre i Riks-

dagens åberopade skrifvelse än äfven i det propositionen bilagda utdrag af statsrådsprotokollet den 4 December sistlidna år, hemställa,

att ifrågavarande proposition må af Riksdagen antagas.

Stockholm den 4 Februari 1886.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.
